

19- CHUYỆN LY VIỆT BỊ HỦY BĂNG

Ngày xưa ở nước Kế tân có một vị A-la-hán tên là Ly Việt, ngồi thiền ở trong núi. Có một người mất trâu đang tìm theo dấu vết của con trâu, cho nên đi thẳng đến chỗ Tôn giả Ly Việt.

Bấy giờ Tôn giả Ly Việt đang đốt cỏ để nhuộm y, tấm y tự nhiên biến thành tấm da trâu, những giọt thuốc nhuộm biến thành máu trâu, cỏ dùng để đốt trong lúc nhuộm thì biến thành thịt trâu, cái bồn để nhuộm biến thành đầu trâu. Khi ấy người chủ trâu thấy vậy bèn bắt tội Tôn giả lại và dẫn đến chỗ vua. Nhà vua bèn ra lệnh bỏ Tôn giả vào trong ngục, trải qua mười hai năm trường bị chủ ngục cho ăn lúa ngựa.

Đệ tử của Tôn giả Ly Việt có đến năm người đều chứng quả A-la-hán, họ tìm kiếm thầy mình nhưng chẳng thấy ở đâu. Do nghiệp duyên của Tôn giả sắp hết nên có một người đệ tử thấy thầy mình ở trong ngục của nước Kế tân, cho nên vị ấy mới đến tâu với vua ở đó:

–Thầy của tôi tên là Ly Việt, hiện đang ở trong ngục của nhà vua, cúi mong đức vua xét xử.

Nhà vua liền bảo người vào ngục để kiểm tra. Người của nhà vua vào ngục chỉ thấy có một người nhan sắc tiêu tụy, râu tóc thật dài mà bị chủ ngục cho ăn lúa ngựa, người ấy trở về tâu lại với vua:

–Trong ngục hoàn toàn không có Sa-môn, đạo sĩ nào cả, chỉ có một tội nhân là Tỳ-kheo mà thôi.

Đệ tử lại tâu với vua:

–Xin vua ra lệnh, nếu có các Tỳ-kheo thì đều cho ra khỏi ngục.

Nhà vua liền tuyên lệnh:

–Cho các Đạo nhân được ra khỏi ngục.

Tôn giả Ly Việt lúc ấy đang ở trong ngục mà râu tóc tự rụng, mình đắp ca-sa, bay lên hư không, làm mười tám cách biến hóa.

Nhà vua thấy việc này rồi cho là chưa từng có, năm vóc liền gieo xuống đất, cúi lạy, thưa với Tôn giả:

–Xin Tôn giả hãy cho con sám hối.

Khi ấy Tôn giả liền nhận sự sám hối của nhà vua.

Nhà vua liền nói:

–Do nhân duyên gì mà Tôn giả bay lên hư không được mà lại chịu khổ nhiều năm ở trong ngục?

Tôn giả đáp:

–Ngày xưa tôi cũng mất trâu, tìm theo dấu chân trâu, đi vào trong một hòn núi thấy một vị Bích-chi-phật ngồi thiền ở một nơi vắng vẻ, tôi liền vu khống vị ấy bắt trâu. Trải qua thời gian một ngày một đêm như vậy. Do nhân duyên đó cho nên tôi phải đọa lạc trong ba đường ác, khổ não vô lượng. Cái tai ương ấy còn sót lại không hết, cho đến ngày nay tuy đã chứng A-la-hán rồi mà vẫn còn bị hủy băng.